

4 sönd. e. trettandedagen

Predikan i Osby kyrka, 29 jan 2006

”Jesus är vårt hopp”

Mark 4:35-41

På kvällen samma dag sade han till dem: "Låt oss fara över till andra sidan." **36** De lämnade folket och tog honom med sig i båten som han satt i, och andra båtar följde med. **37** Då kom en häftig stormby och vågorna slog in i båten, så att den var nära att fyllas. **38** Självlåg han och sov i aktern med huvudet på dynan. De väckte honom och sade: "Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?" **39** Han vaknade och hutade åt vinden och sade till sjön: "Tig! Håll tyst!" Vinden lade sig och det blev alldeles lugnt. **40** Och han sade till dem: "Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro?" **41** Då greps de av stor fruktan och sade till varandra: "Vem är han? Till och med vinden och sjön lyder honom."

Den här kvällen börjar med att Jesus bestämmer sig för att lämna folket och åka över till andra sidan sjön. Uppenbarligen var Jesus mycket trött, han hade undervisat folkmassorna hela dagen och behövde vila. Han var en människa som kunde bli trött av folkmassornas ständiga uppmärksamhet. Han behövde dra sig undan och det enda sättet var att åka tvärs över sjön i en båt där folket inte kunde följa med. Ändå står det att andra båtar följde med, de som hade tillgång till båt kunde inte släppa Jesus ens för en dag. Så eftertraktad vad han av människorna.

Gennesarets sjö är en liten sjö som ligger inklämd mellan flera höga berg. På grund av sitt läge kan det snabbt uppstå häftiga stormbyar. Strax efter att Jesus och lärjungarna klivit i så drabbades de av ett sådant oväder. Vågorna var så häftiga att de slog in i båten, men själv låg Jesus och sov i aktern. Så trött var han att inte ens ett sådant oväder kunde väcka honom.

Till slut så väcker lärjungarna honom. Man kan ana deras desperation när de förebrående frågar honom: "Bryr du dig inte om ifall vi går under?" Vad de nu egentligen hade väntat sig att Jesus hade kunnat göra, för ännu visste de inte vem denne man var och vad han kunde. Det framkommer ju av deras häpnad efteråt när Jesus stillade stormen. Dessutom så var det ju de som var fiskare och vana vid sjön, de hade varit med om stormar förut. Så varför går de då till denne snickare och ber om hjälp?

Kanske för att de inte hade någon annan utväg. Stormen var värre än vad de någonsin varit med om och de hade sett Jesus bota sjuka. Kanske

kunde han göra något här också. Så när inget annat hjälpte så väckte de honom.

Det antyds i texten att lärjungarna inte väckte Jesus omedelbart. Först försökte de ro ut stormen själva men den blev bara allt häftigare. Och det var först när alla möjligheter att själva lösa problemet hade kommit på skam som de väckte Jesus.

Det är ofta som det kan storma även för oss, både i livet utanför och inom oss. Att vi är kristna och följer Jesus är ingen garanti mot svårigheter i livet. Det hjälpte ju inte lärjungarna att Jesus fanns i båten. Det kanske till och med är så att stormen drabbar oss på grund av att vi följer Jesus och sitter i samma båt som han. Och ofta, när stormen är över oss så känns det precis som om Jesus sover. "Bryr du dig inte om oss" sa lärjungarna till honom. Kanske har du sagt samma sa till Gud: "Bryr du dig inte..."

Kanske Jesus bara låtsades sova, han låg där och väntade ut lärjungarna. Han lät vågorna bli så höga att de nästan sjönk. Inte för att han inte brydde sig om dem, utan för att han ville att de skulle bry sig om honom, vända sig till honom.

Annars så hade han ju kunnat se till att det inte blev någon storm över huvudtaget och stillat stormen i förväg. Men han gör inte det utan väntar tills det nästan är försent.

Gud undanröjer inte svårigheterna för oss, han stillar inga stormar i förväg. Istället låter han oss nästan gå under innan han ingriper, han väntar tills det ser allra mörkast ut. Inte för att han vill plåga oss men för att vi måste först erfara den totala maktlösheten innan Gud kan visa oss sin makt.

Om Jesus hade ingripit för tidigt, medan lärjungarna trodde att de hade kunnat rida ut stormen själva, ja då skulle de ju bara bli styrkta i sin tro på sig själva och sin egen förmåga. Innan han ingriper måste alltså först alla andra möjligheter vara uttömda så att lärjungarna kommer till honom och ber om hjälp. Bara så kan han visa sin makt och vem han är så att tron på honom växer.

När vårt eget hopp tagit slut så finns ändå Gud kvar. Men det är ändå lätt för oss att vi blandar ihop de två sakerna. När vårt hopp överger oss så tror vi att det är Gud som gör detta. Lärjungarna befann sig i en hopplös situation, de trodde rentav att de skulle gå under allesammans, ändå så fanns Jesus hos dem hela tiden.

Gud vill alltid hjälpa oss, men han vill att vi ska väcka honom först. Han vill gärna att vi kommer och ber om hjälp innan. På så sätt så kan också vår tro på honom växa.

"Varför är ni rädda, har ni ännu ingen tro?" frågade Jesus dem. Det var deras svaga tro som gjorde dem rädda. Men att de saknade tro gjorde ju

inget, stormen blev stillad ändå. För det var ju inte deras tro det hängde på utan Jesus makt över vinden och sjön.

En stark tro kan ge trygghet i relationen till Kristus, men det är ändå inte tron som det hänger på utan personen som vi tror på. Jesus vill hjälpa oss oavsett hur stark eller svag tro som vi har.

Lärjungarnas tro och insikt om vem Jesus var skulle gradvis växa fram under åren som de levde med honom. Men de var ju ändå lärjungar till honom från allra första början.

De hade sett honom bota sjuka och driva ut demoner. Nu får de se att han är Herre över naturens krafter. Och vem kan ha den makten utom Gud? Havet är i GT symbolen för de onda makter som är emot Gud och vill göra uppror mot honom. Men även dessa krafter får lägga sig inför Jesus ord. Och det är denna händelse som får dem att ställa frågan: "Vem är han? Till och med vinden och sjön lyder honom?" Den fulla insikten om vem han var skulle komma först längre fram hos lärjungarna. Man behöver inte ha helt klart för sig vem Jesus är för att vilja tillhöra honom. Det räcker med den aning att han är den enda räddningen för oss undan stormen.

"Vem kan han vara?" Det är en fråga som vi kan ställa oss oavsett hur långt vi har kommit på trons väg. Annars kanske vi få en fix och färdig bild av Jesus, vi tror att vi vet allt som finns att veta. Men Jesus är alltid större, märkligare och hemlighetsfullare än vad vi tror.

Vi behöver väcka honom för att vår tro ska växa. Precis som lärjungarna gjorde, när de drabbades av stormen, de väckte Jesus som befann sig mitt ibland dem. Gör vi detta också, väcker vi den slumrande Kristus inom oss? Upplever vi att Gud sover så är det för att han vill att vi ska väcka honom, det är så som vår tro på honom får möjlighet att växa.

Du är välkommen med frågor och respons till min predikan på tobias.backstrom@svenskakyrkan.se På min hemsida kan du läsa andra predikningar av mig: hem.passagen.se/tobiasbackstrom

Tobias Bäckström, präst i Osby.